

Đảng cộng sản Việt Nam Phản Bội Tổ Quốc và Dân Tộc Việt Nam

Nguyễn Quốc Đống, Cựu SVSQ K13/TVBQGVN
Ngày 18 tháng 4, 2016

30-4-1975 là dấu mốc quan trọng trong lịch sử cận đại của dân tộc Việt Nam. Vào ngày này, Bắc quân cộng sản hoàn tất việc xâm chiếm miền Nam, lật đổ chính thể dân chủ, tự do của quốc gia Việt Nam Cộng Hòa. Chỉ hơn 1 năm sau, vào tháng 7, 1976, Đảng cộng sản Việt Nam (CSVN) tuyên bố thống nhất 2 miền Nam, Bắc VN, thành lập nước Cộng Hòa Xã Hội Chủ Nghĩa Việt Nam. Đi kèm tên gọi mới này, là các chữ Độc lập-Tự do-Hạnh phúc. Tính đến nay, Đảng CSVN đã cai trị miền Nam Việt Nam được 41 năm, và miền Bắc được 71 năm. Thời gian này không dài so với dòng lịch sử Việt Nam, nhưng cũng đủ để chúng ta đánh giá những gì Đảng CSVN đã làm cho đất nước và dân tộc Việt Nam; và xem họ có thực sự vì nền “độc lập” của đất nước, vì “tự do” và “hạnh phúc” của người dân hay không.

1-Đảng CSVN có phải là một đảng phái quốc gia phục vụ cho tổ quốc Việt Nam không?

Năm 1945, Việt Nam còn là thuộc địa của Pháp. Trong suốt 100 năm dưới ách thống trị của thực dân Pháp, dân Việt đã đổ nhiều xương máu chống lại quân xâm lược. Rất nhiều sĩ phu yêu nước dấn thân vào các phong trào kháng chiến chống Pháp như Nguyễn Trung Trực, Phan Đình Phùng, Hoàng Hoa Thám, Phan Bội Châu, Phan Chu Trinh, Nguyễn Thái Học... Nhiều đảng phái ra đời có mục tiêu chống lại Pháp, và giành độc lập cho nước nhà. Truyền thống chống ngoại xâm từ ngàn xưa của dân tộc Việt khiến nhiều thanh niên yêu nước đã không ngại hy sinh thân mạng cho đại cuộc. Người anh hùng Nguyễn Thái Học và các đồng chí của ông trong Việt Nam Quốc Dân Đảng, phứt lên máy chém đền nợ nước vẫn đồng dạc hô to: “Việt Nam muôn năm”. Họ, và nhiều anh hùng vô danh khác, đã chết cho nền độc lập của tổ quốc Việt Nam. Họ là những người yêu nước, và đã hy sinh cho tổ quốc Việt Nam. Các đảng phái quốc gia tranh đấu chống Pháp thời đó, tuy hoạt động theo đường lối khác nhau, nhưng đều là những nhà ái quốc, có chung một mục tiêu là phục vụ cho tổ quốc Việt Nam, nên họ hỗ trợ nhau chứ không tiêu diệt nhau.

Cũng vào đầu thế kỷ 20, Nguyễn Tất Thành (tên thật là Nguyễn Sinh Cung, còn có biệt danh là Nguyễn Ái Quốc, và sau này là Hồ Chí Minh), cũng hoạt động trong phong trào kháng chiến chống Pháp. Tuy nhiên Hồ Chí Minh (HCM) lại là một thành viên của Quốc Tế cộng sản (QTCS), được tổ chức này huấn luyện, hỗ trợ, nên cũng hoạt động chống ngoại xâm, nhưng lại hoàn toàn dưới sự chỉ đạo của QTCS. Chính vì HCM là đảng viên cộng sản nên mục tiêu và đường lối hoạt động của ông ta không giống mục tiêu và đường lối của các đảng phái quốc gia. Ông ta không phục vụ cho tổ quốc Việt Nam và dân tộc Việt, mà phải triệt để thực hiện đường lối, chính sách của QTCS. Năm 1930, những người cộng sản Việt tuyên bố thành lập Đảng CSVN, chính là hậu thân của Đảng cộng sản Đông Dương do QTCS thành lập để nhuộm đỏ 3 nước Việt, Miên, Lào.

2-Đảng CSVN cướp chính quyền bằng bạo lực, theo đúng đường lối của QTCS:

QTCS đã dạy cho người cộng sản VN cách vận động quần chúng bằng tuyên truyền, và sử dụng bạo lực để cướp chính quyền. Tình hình thế giới và Việt Nam vào năm 1945 đã giúp HCM và các đồng chí của ông ta thực hiện việc cướp chính quyền tại miền Bắc vào năm 1945 một cách dễ dàng. Phát Xít Nhật đảo chánh thực dân Pháp vào ngày 9-3-1945, và tuyên bố trao trả độc lập cho Việt Nam vào ngày 11-3-1945. Vì thế hoàng đế Bảo Đại đã ủy nhiệm cho học giả Trần Trọng Kim (TTK) đứng ra thành lập chính phủ cho quốc gia Việt Nam. Tuy Việt Nam có chính phủ hợp pháp, nhưng chính phủ TTK gặp rất nhiều khó khăn trong việc điều hành đất nước vì ngân khố trống rỗng, nhân sự không đủ...

Thế chiến thứ hai chấm dứt ngày 9-8-1945, phe Đồng minh thắng trận, và phe Trục thua, nên quân Nhật phải rút vào các doanh trại, chờ quân đồng minh đến giải giới. Đây là thời điểm lý tưởng giúp người cộng sản VN xuất đầu lộ diện. Ngày 17-8-1945, dân chúng Hà Nội tổ chức mít-tinh mừng Việt Nam độc lập và việc thành lập chính phủ TTK, CSVN (lúc bấy giờ mang tên Mặt Trận Việt Minh) đã cho người trà trộn vào đám đông quần chúng, giương lá cờ đỏ sao vàng. Ngày 19-8-1945, Việt Minh (VM) cho tổ chức một cuộc biểu tình tại Hà Nội, đồng thời áp lực chính phủ TTK bàn giao chính quyền cho họ. Ngày 25-8-1945, hoàng đế Bảo Đại đọc tuyên ngôn thoái vị, giao quyền điều hành đất nước cho VM. Đảng CSVN đã “cướp được chính quyền”, không tốn một viên đạn. Họ gọi biến cố lịch sử này là “Cách mạng tháng tám”, hay “Cách mạng mùa thu”. Thử hỏi nếu không có sự trợ giúp đắc lực của QTCS, không nhờ lòng yêu nước của hoàng đế Bảo Đại và của những thành viên trong chính phủ TTK, HCM và các đồng chí của ông ta có cướp được chính quyền dễ dàng như vậy không.

3-Đảng CSVN tiêu diệt các đảng phái quốc gia, chuẩn bị cho việc nắm độc quyền chính trị sau này:

Ngày 6-3-1946, Việt Minh ký Hiệp ước Sơ Bộ với Pháp, cho phép quân Pháp vào miền Bắc VN thay quân đội của Tưởng Giới Thạch tước khí giới của quân Nhật, thực ra chỉ với mục đích rảnh tay để tiêu diệt các đảng phái quốc gia, nhất là Việt Nam Quốc Dân Đảng. Kết quả của chiến dịch khủng bố này là nhiều đảng phái quốc gia bị tiêu diệt, nhiều đảng viên yêu nước bị giam tù, thủ tiêu, hoặc phải đào thoát ra nước ngoài.

Nếu là người Việt Nam yêu nước, và thực sự tranh đấu vì nền độc lập của nước nhà, thì Việt Minh phải đoàn kết với các đảng phái quốc gia khác, tại sao lại giết hại họ như vậy? Hành động tiêu diệt các đảng phái quốc gia của Việt Minh (Đảng CSVN) cho thấy họ tranh đấu không phải vì quyền lợi của đất nước Việt Nam. Cuộc chiến đấu của họ nằm trong đường lối của QTCS: giành chính quyền cho người CSVN tại Việt Nam, sau đó, dùng lực lượng này cho việc nhuộm đỏ toàn vùng Đông Nam Á. HCM và những đồng chí của ông ta chỉ là những tên lính đánh thuê cho QTCS, hoàn toàn không phải là những người Việt Nam yêu nước.

4-Đảng CSVN đồng ý việc chia đôi nước Việt theo sự sắp xếp của quốc tế năm 1954:

Sau khi cướp được chính quyền từ tay chính phủ TTK, HCM đọc tuyên ngôn độc lập tại quảng trường Ba Đình, Hà Nội ngày 2-9-1945, tuyên bố thành lập nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH) theo chế độ xã hội chủ nghĩa, lấy lý thuyết Mác-Lê làm kim chỉ nam.

Vì người Pháp không tôn trọng nền độc lập của Việt Nam, phong trào toàn quốc kháng chiến được phát động, và CSVN, với sự hỗ trợ của cộng sản Tàu về nhân lực, vũ khí, quân trang, quân dụng... đã trở thành một lực lượng mạnh trong việc đương đầu với quân Pháp. Cuộc chiến tranh lần thứ nhất (chống Pháp) kéo dài 9 năm (1946-1954), kết thúc với sự thất trận của quân Pháp tại mặt trận Điện Biên Phủ. CSVN thắng trận Điện Biên Phủ, nhưng đã phải ngồi vào bàn hội nghị với Pháp, ký hiệp định Geneve ngày 20-7-1954, đồng ý với giải pháp chia đôi nước Việt: miền Bắc, với nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa (VNDCCH) theo chủ nghĩa cộng sản; và miền Nam, với nước Việt Nam Cộng Hòa (VNCH) theo chủ nghĩa tư bản.

Người Việt Nam yêu nước không thể chấp nhận việc để ngoại bang chia cắt lãnh thổ. Hành động này của Đảng CSVN cho thấy họ không phải là người Việt Nam yêu nước. Hành động của họ không phục vụ quyền lợi tối thượng của tổ quốc Việt Nam, mà nằm trong sự tính toán của QTCS.

5-Đảng CSVN âm thầm chuẩn bị cho cuộc chiến tranh lần thứ hai, cuộc chiến xâm lược miền Nam ngay từ năm 1955:

Theo hiệp định Geneve, nước Việt Nam chỉ bị chia đôi tạm thời tại vĩ tuyến 17, thuộc tỉnh Quảng Trị, và hai miền Nam, Bắc VN sẽ tiến hành hiệp thương, tổng tuyển cử để nhân dân 2 miền chọn một chính phủ thống nhất. Tuy nhiên, việc hiệp thương này chỉ là một thỏa thuận giữa CSVN và Pháp, ghi trong một khoản phụ đề của Hiệp định Geneve, không có chữ ký của các quốc gia tham dự Hội nghị, nên chính phủ VNCH không đồng ý thi hành việc hiệp thương.

Đối với CSVN, việc ký hiệp định Geneve chỉ là bước đầu trong việc nắm quyền cai trị toàn Việt Nam theo sách lược của QTCS. Ngay khi người Việt thực hiện việc di chuyển từ Bắc vào Nam (gần 1 triệu đồng bào miền Bắc di cư vào Nam), và từ Nam ra Bắc (lực lượng cộng sản được lệnh tập kết ra bắc), CSVN đã cho cán bộ lén lút ở lại và chôn giấu vũ khí tại miền Nam. Họ tổ chức các đám cưới tập thể cho cán binh CS sắp tập kết ra Bắc, chuẩn bị cho việc xâm nhập miền Nam sau này. Chính Lê Duẩn, một cán bộ cao cấp CS, đã hoạt động nhiều năm tại miền Nam, ban ngày giả bộ xuống tàu Ba Lan để tập kết ra Bắc, ban đêm lại lén lên bờ, ở lại miền Nam để chỉ đạo cuộc chiến sau này. CSVN đã chuẩn bị kỹ lưỡng cho việc xâm chiếm miền Nam VN, dù cho VNCH có đồng ý hiệp thương hay không.

Với toan tính “thống nhất” Việt Nam bằng võ lực, Đảng CSVN không hề đặt quyền lợi của đất nước, và dân tộc Việt nam lên hàng đầu. Dùng võ lực, dùng chiến tranh, bao giờ cũng là giải pháp sau cùng đối với một quốc gia, vì nó sẽ đưa đến những hệ lụy tai hại cho nhiều thế hệ mai sau. Sẽ có nhiều mất mát không gì bù đắp được, máu sẽ đổ, tài nguyên đất nước tiêu hao, dân tộc chia rẽ, chủ quyền đất nước sẽ mất vì bị ngoại bang chi phối... Đảng CSVN đã chọn con đường tối tăm này để “thống nhất” Việt Nam. Có nhất thiết phải “thống nhất” Việt Nam bằng mọi giá, theo kế hoạch của Đảng CSVN hay không? Cho đến ngày hôm nay, 41 năm sau khi CSVN “thống nhất” Việt Nam thành một nước xã hội chủ nghĩa, Đại Hàn vẫn còn là một quốc gia bị chia cắt: Bắc Hàn là nước theo chủ nghĩa xã hội giống VN, thì chìm đắm trong lạc hậu, nghèo đói, trong khi Nam Hàn là nước theo chủ nghĩa tư bản đã trở thành một con rồng châu Á, được cả thế giới coi trọng, nể phục. Nước Đức, sau thế chiến thứ 2, cũng bị chia đôi: Cộng Hòa Dân Chủ Đức (Đông Đức) theo chủ nghĩa xã hội thì lạc hậu, khiến người dân tìm mọi cách vượt bức tường Bá Linh trốn sang Cộng Hòa Liên Bang Đức (Tây Đức), là nước theo tư bản chủ nghĩa. Hai miền nước Đức đã tái thống nhất năm 1990, không có chiến tranh giải phóng, không có trả thù đối phương, không có hận thù giữa người dân 2 miền. Chế độ dân chủ, tự do của Tây Đức đã giúp người dân Đông Đức hồi sinh sau thời gian lầm đường đi theo chủ nghĩa cộng sản.

Là người lãnh đạo đất nước, mà không thấy được con đường đúng đắn cho đất nước, khiến đất nước điêu linh, người dân khốn khổ, Đảng CSVN có phải là những người yêu nước hay không? Họ đã chọn chiến tranh, chọn giết chóc, chọn hủy diệt; mà không chọn hòa bình, đối thoại. Họ coi một nửa đất nước là đối phương, coi 17 triệu dân miền Nam, những người anh em có cùng dòng giống, cùng tổ tiên, cùng văn hóa, cùng nói một thứ tiếng, cùng sống trên một mảnh đất, là kẻ thù cần phải tiêu diệt, chỉ vì một lý do duy nhất những người này không chấp nhận ý thức hệ cộng sản của họ. Họ có phải là người Việt Nam yêu nước Việt hay không?

6-Đảng CSVN đưa cả 2 miền Nam và Bắc VN vào cuộc chiến tranh đẫm máu nhất lịch sử nước nhà (1955-1975):

CSVN gọi cuộc chiến tranh Việt Nam lần thứ hai này là “chiến tranh giải phóng” miền Nam. Quốc gia Việt Nam Cộng Hòa được thành lập tại miền Nam VN năm 1954 sau Hiệp Định Geneve, dưới sự lãnh đạo của tổng thống Ngô Đình Diệm. Chỉ với 21 năm, dù trong hoàn cảnh chiến tranh khốc liệt do cộng sản Bắc Việt và khối cộng sản gây ra, chính phủ và người dân miền Nam đã thiết lập được một thể chế tuy chưa hoàn hảo, nhưng là một thể chế dân chủ, tự do. Người dân được hưởng các quyền tự do căn bản như quyền tự do ứng cử, bầu cử, tự do ngôn luận, tự do báo chí, tự do tôn giáo, tự do đi lại, tự do lập hội... Dân quyền và nhân quyền được bảo đảm. Chính sách “Người Cày Có Ruộng” giúp nông dân miền Nam có ruộng cày, để sinh sống và đóng góp xây dựng cho kinh tế quốc gia. Người dân có đời sống ấm no, hạnh phúc. Không ai phải bỏ nước ra đi để bán sức lao động, hay bán thân nơi xứ người. Nền giáo dục của VNCH đặt trên nguyên tắc dân tộc, nhân bản, và khai phóng, đã giúp đào tạo những người công dân tốt, yêu nước, những con người tử tế biết quan tâm đến đất nước và đồng bào. Chế độ tốt đẹp này đâu cần ai “giải phóng”. Nền văn

minh của miền Nam rực rỡ, tươi đẹp nên Sài Gòn, thủ đô của VNCH đã được thế giới ngưỡng mộ, đặt cho tên gọi là “Hòn Ngọc Viễn Đông”. Người miền Nam hãnh diện với quốc gia, chế độ của mình, và sẵn sàng hy sinh để bảo vệ đất nước. Bắc quân CS mang danh “giải phóng” cho miền Nam, mà sao quân “giải phóng” đi đến đâu là người dân sợ hãi, chạy theo quân đội “Ngụy, tay sai của giặc Mỹ” đến đó? Nhìn hình ảnh đoàn người lũ lượt chạy trốn giặc cộng vào tháng 3, và 4, 1975, khi quân “giải phóng” tràn về thủ đô Sài Gòn, mới thấy những chữ “chiến tranh giải phóng miền Nam” do CSVN đặt ra để lừa bịp người dân Việt Nam và thế giới thật là mỉa mai!

CSVN còn gọi cuộc chiến tranh Việt Nam là “chiến tranh chống Mỹ cứu nước”. Dân chúng miền Nam chỉ được sống bình an trong 2 năm. Tiếng súng bắt đầu nổ từ năm 1956 tại các vùng nông thôn. Cường độ chiến tranh ngày một gia tăng với sự xâm nhập của bộ đội chính quy Bắc Việt, và cán binh CS miền Nam từng tập kết ra Bắc. Họ lập ra Mặt Trận Giải Phóng Miền Nam, rồi sau này lập ra chính phủ lâm thời Cộng Hòa Miền Nam Việt Nam, để làm vũ khí tranh đấu chính trị với chính phủ hợp pháp của VNCH, chỉ với mục đích làm mất chính nghĩa của VNCH, làm cho thế giới hiểu lầm là chính phủ VNCH chỉ là chính phủ bù nhìn của người Mỹ. Quân đội Mỹ chỉ đổ bộ vào Việt Nam năm 1965, khi chiến tranh ngày càng ác liệt. Người Mỹ đem quân vào miền Nam chỉ để giúp đồng minh VNCH chống lại cuộc xâm lăng của khối cộng sản, tránh cho vùng Đông Nam Á rơi vào tay của QTCS.

Cuộc chiến tranh Việt Nam cũng không phải là cuộc nội chiến giữa người dân 2 miền Nam, Bắc, chẳng hạn cuộc nội chiến của Hoa Kỳ phát xuất từ những bất đồng của người dân miền Bắc và miền Nam về chế độ nô lệ. Cuộc chiến tranh VN là cuộc chiến giữa 2 ý thức hệ đối nghịch nhau như nước với lửa (chủ nghĩa tư bản và chủ nghĩa Mác-Lê), giữa dân chủ và độc tài, giữa thiện và ác. Hai ý thức hệ này đối kháng nhau, không bao giờ có thể cùng nhau tồn tại.

58,000 quân nhân Mỹ đã hy sinh trong cuộc chiến bảo vệ tự do, dân chủ tại VN. Phong trào phản chiến tại Mỹ lên cao khiến người dân Mỹ không còn muốn tiếp tục tham chiến tại VN. Họ dàn xếp việc ký Hiệp định Paris năm 1973, chấm dứt tham chiến tại miền Nam VN; nhưng CSVN không tôn trọng Hiệp Định này, dẫn đến việc VNCH bị bức tử vào ngày 30-4-1975.

CSVN đã lừa dối người dân miền Bắc khiến họ phải hy sinh rất nhiều cho cuộc chiến “giải phóng” miền Nam, giết hại đồng bào ruột thịt miền Nam. Khoảng 3 triệu người dân 2 miền mất mạng, tài nguyên đất nước kiệt quệ, và VN lâm vào cảnh đói nghèo suốt 20 năm thời hậu chiến. Với tội ác diệt chủng này, Đảng CSVN có xứng đáng được gọi là “Đảng quang vinh” hay không?

7-Đảng CSVN có đem lại “tự do, hạnh phúc” cho người dân Việt không?

Thời chiến tranh Việt Nam, CSVN tuyên truyền với người dân Việt và cả thế giới là người Mỹ thiết lập chế độ thực dân mới tại miền Nam, nên dân miền Nam bị “Mỹ Ngụy” kềm kẹp, không đủ cơm ăn, áo mặc, và cần được các anh em miền Bắc “giải phóng”. Tuy nhiên sau khi chiến tranh chấm dứt vào ngày 30-4-1975, tai họa đổ ập xuống người dân miền Nam: hàng trăm ngàn viên chức của chính quyền VNCH và sĩ quan của Quân Lực VNCH bị giam tù nhiều năm trong các trại tù “cải tạo”, người dân miền Nam bị đuổi đi các vùng “kinh tế mới”, tài sản của người dân bị cướp đoạt trắng trợn qua các đợt đổi tiền, cải tạo công thương nghiệp, đánh tư sản... CSVN xem miền Nam “anh em” như một vùng đất bị trị, như một thuộc địa, cai trị họ với những chính sách hà khắc, khiến họ không còn đường sống, phải tìm cách trốn khỏi đất nước bằng mọi giá, vượt biên, vượt biển, để rồi bị giết hại trong rừng sâu, hay ngoài biển cả.

Sau khi CSVN chiếm được miền Bắc năm 1954, người dân miền Bắc cũng đã từng bị khủng bố trong thời “cải cách ruộng đất” khiến cả trăm ngàn địa chủ bị giết hại; chiến dịch Trăm Hoa Đua Nở khiến văn nghệ sĩ miền Bắc bị bức hại, giam tù...

Năm 1986, vì cả nước kiệt quệ do chính sách cấm vận của chính phủ Mỹ, và cũng vì chính sách kinh tế tập trung sai lầm; CSVN bị bắt buộc phải “đổi mới”: giảm bớt việc ngăn sông cấm chợ, tăng cường giao thương với nước ngoài. Để sống còn, CSVN phải chấp nhận làm kinh tế theo kiểu tư bản, nhận vốn đầu tư của nước ngoài, chấp nhận để các chủ tư bản nước ngoài vào VN tự do khai thác thị trường và nhân công rẻ mạt của VN. Cái gọi là “kinh tế thị trường theo định hướng xã hội chủ nghĩa” được hình thành.

Những năm gần đây, do nền “kinh tế thị trường”, nhà cầm quyền CSVN có những cơ hội bằng vàng để làm giàu cho Đảng, cho bản thân, gia đình, phe nhóm. Họ cướp đất, ruộng vườn, nhà cửa của dân qua chính sách “đất đai thuộc về sở hữu toàn dân; người dân chỉ có quyền sử dụng mà không có quyền sở hữu”. Dần dần các cán bộ CS trở thành những nhà tư bản đồ, tài sản lên đến cả triệu hay cả tỷ đô -la Mỹ. Con cái họ được gửi sang du học ở các nước tư bản; nhiều nhất là tại Mỹ. Nhiều người dân bị mất đất, mất nhà, mất ruộng vườn; đã trở thành các dân oan, nhọc nhằn đi khiếu kiện cả chục năm trời, mà chẳng đạt kết quả gì. Nông dân thì mất đất, công nhân thì bị các tập đoàn tư bản nước ngoài bóc lột sức lao động, bắt tăng ca, làm quá giờ, không có nghiệp đoàn độc lập bảo vệ quyền lợi... Hai giới nông dân, công nhân, được CSVN gọi là giai cấp vô sản, được ca tụng là thành phần nòng cốt của cách mạng xã hội chủ nghĩa, là tinh hoa của cách mạng dân tộc..., nay trở thành “vô sản” đúng nghĩa; vì nhiều người không đủ cơm ăn, áo mặc. Sống trong hoàn cảnh nghèo đói như vậy, dù chiến tranh đã chấm dứt 41 năm rồi, người dân có hạnh phúc trong đất nước xã hội chủ nghĩa này không?

Chính cuộc sống trong nền “kinh tế thị trường với định hướng xã hội chủ nghĩa” đã khiến biết bao thanh niên Việt phải ra nước ngoài làm lao nô, biết bao cô gái Việt phải thành “cô dâu nước ngoài”, thực chất là đi làm nô lệ tình dục ở nhiều nơi trên thế giới. Đảng CSVN trở thành kẻ buôn dân, làm giàu trên sự lao động khổ nhọc, và sự tủi nhục của chính công dân nước mình.

Đời sống kinh tế của người dân bị Đảng quản lý chặt chẽ, mà đời sống chính trị của họ cũng chỉ là con số không. Được tiếng là người dân của một nước có nền “dân chủ hơn chế độ tư bản cả trăm lần”... nhưng người dân hoàn toàn bị gạt ra ngoài lề trong đời sống chính trị. Tại các kỳ bầu cử quốc hội, họ chỉ được bầu cho người đã được Đảng chọn sẵn. (Đảng cử, dân bầu). Thử hỏi người dân có tự do, hạnh phúc không khi quyền bầu cử, ứng cử bị tước đoạt trắng trợn như vậy?

8-Đảng CSVN có duy trì được nền “độc lập” cho tổ quốc, có giữ được chủ quyền đất nước hay không?

Đảng CSVN vẫn tự hào là đánh thắng các đế quốc sừng sỏ là Pháp, Mỹ; đã giành lại nền độc lập cho tổ quốc, và thống nhất nước nhà. Thực tế Việt Nam hiện nay có duy trì được nền độc lập, và có giữ được chủ quyền đất nước hay không?

Suốt thời chiến tranh Việt Nam, mọi nguồn tiếp liệu, từ quân trang, quân dụng, cho đến vũ khí, đạn dược của quân đội Bắc Việt đều do 2 nước đàn anh CS Nga, Tàu, và một số nước CS Đông Âu cung cấp. Sau chiến tranh, CSVN phải lo trả nợ cho các nước này. Năm 1994, CSVN đã ký với Liên Xô Hiệp Ước hợp tác toàn diện 25 năm.

Khi VN có tranh chấp với Kampuchia về vấn đề biên giới, và đem quân chiếm đóng nước này trong 10 năm, cộng sản Tàu rất bất bình. Đặng Tiểu Bình đã quyết định dạy cho đàn em CSVN một bài học. Cuộc chiến tranh biên giới năm 1979 đã khiến 2 nước CS “anh em” Việt và Tàu đều thiệt hại lớn. 6 tỉnh biên giới phía bắc VN tan tành sau cuộc chiến ngắn ngủi kéo dài chỉ 1 tháng (17-2-1979 đến 16-3-1979).

Cuộc chiến tranh biên giới Việt-Trung năm 1979 khiến CSVN tuyên bố CS Tàu là “kẻ thù nguy hiểm, theo chủ nghĩa bá quyền nước lớn”. Tuy nhiên sự suy yếu của Liên bang Xô Viết vào những năm cuối thập niên 90, và những năm sau đó của các nước CS Đông Âu khiến CSVN hoảng sợ, phải muối mặt quay về thần phục đàn anh CS Tàu. Mật ước giữa 2 đảng CS Việt và Tàu được ký kết ngày 3 và 4 tháng 9, 1990, tại thành phố Thành Đô, tỉnh Tứ Xuyên. Theo Mật ước này, VN sẽ trở thành 1 tỉnh tự trị của Tàu trong thời gian 60 năm (sẽ bắt đầu vào năm 2020).

Sau đó, chúng ta chứng kiến việc ký kết một loạt các hiệp ước về biên giới (1999), hiệp ước về lãnh hải (2000) giữa CS Việt và CS Tàu, khiến VN mất nhiều cây số vuông trên đất liền, và nhiều vùng lãnh hải. CSVN còn chấp thuận nhiều dự án cho phép người Tàu khai thác các tài nguyên quý giá của đất nước, như việc khai thác bauxite tại Tây nguyên, khai thác rừng tại các tỉnh phía bắc, khai thác bờ biển ngoài Trung, khai thác thủy điện... Nhìn vào bản đồ VN hiện nay, chúng ta thấy sự hiện diện của người Tàu khắp nơi. Tàu Cộng ngang ngược tuyên bố các đảo Hoàng Sa, Trường Sa là của chúng, đồng thời chiếm đóng và khai thác nhiều đảo thuộc chủ quyền của VN tại Biển Đông.

Chúng ta vẫn còn nhớ ngày 14-9-1958, thời chiến tranh Việt Nam, thủ tướng VC Phạm Văn Đồng đã ký 1 công hàm tán thành lời tuyên bố của thủ tướng Chu Ân Lai về chủ quyền của Tàu tại 2 quần đảo Hoàng Sa và Trường Sa, dù lúc bấy giờ các đảo này thuộc chủ quyền của VNCH. Trong khi các chiến sĩ hải quân VNCH đổ máu năm 1974, để bảo vệ Hoàng Sa; thì CSVN đã ký công hàm bán nước. Biển Đông bây giờ đã trở thành sân nhà của CS Tàu; tàu đánh cá của chúng tràn ngập vùng đánh cá truyền thống của VN; đánh chìm tàu của ngư dân Việt, giết hại ngư dân Việt... mà CSVN vẫn im lặng, hoặc chỉ phản đối lấy lệ. Hồ Chí Minh và Phạm Văn Đồng chính là người chịu trách nhiệm đối với công hàm bán nước nói trên.

Lực lượng Quân Đội Nhân Dân Việt Nam, vẫn được bộ máy tuyên truyền của Đảng CSVN ca tụng là “hiếu với dân, kẻ thù nào cũng đánh thắng” ở đâu, sao không đứng ra làm nhiệm vụ bảo vệ tổ quốc, lại để người dân Việt chết thảm trước họng súng của kẻ thù? Trong khi người lính miền Nam anh dũng hy sinh mạng sống trong sứ mạng “bảo quốc, an dân”, thì người lính miền Bắc của CSVN đã bị chính trị hóa, được Đảng CSVN dạy dỗ là phải “trung với Đảng”, nên họ đã không làm tròn nhiệm vụ của một người lính.

Tình trạng tuyệt vọng này của ngư dân Việt khiến nhạc sĩ trẻ Việt Khang, một thanh niên sinh sau 1975, đã phẫn nộ viết lên bài nhạc “Việt Nam Tôi Đâu?” với lời nhạc bi hùng, làm xúc động người VN yêu nước:

Giờ đây

Việt Nam còn hay đã mất

Mà giặc Tàu ngang tàng trên quê hương ta

Hoàng, Trường Sa đã bao người dân vô tội

Chết ngậm ngùi vì tay súng giặc Tàu

.....

Và anh đã can đảm đưa ra lời kết tội “Đảng CSVN là kẻ bán nước”:

.....

Già trẻ gái trai, giờ cao tay

Chống quân xâm lược, chống kẻ nhu nhược

Bán nước Việt Nam.

Bài hát của người nhạc sĩ yêu nước can đảm này khiến anh phải chịu án tù 4 năm, nhưng khi ra khỏi tù, anh vẫn không hối hận về việc mình đã làm là giống lên tiếng chuông cảnh tỉnh những người “lãnh đạo” Việt nam đừng làm kẻ phản quốc!

41 năm đã trôi qua kể từ ngày 30-4 oan nghiệt, ngày mất nước của công dân Việt Nam Cộng Hòa, cũng là ngày toàn dân Việt mất tự do, mất quyền công dân, mất quyền làm người. Những gì diễn ra trên quê hương Việt Nam sau dấu mốc lịch sử đó đã chứng tỏ Đảng CSVN, với thiểu số rất nhỏ là 4 triệu đảng viên, đã là chủ nhân ông thực sự của đất nước, cai trị người dân với bàn tay sắt. Họ lừa bịp người dân bằng khẩu hiệu, bằng chiêu

bài “độc lập, tự do, hạnh phúc”. Cuộc cải cách ruộng đất kinh hoàng tại miền Bắc, không tạo được công bằng xã hội; mà chỉ khiến nền tảng đạo đức của dân tộc bị phá vỡ, với cảnh con cái tố cha mẹ, vợ tố chồng... Hận thù giai cấp khiến tình tương thân tương ái không còn. Ngày nay, sau 41 năm CSVN thống trị trên cả nước, người dân Việt đã trở thành vô cảm, không quan tâm đến các vấn đề quan trọng của đất nước, mang tâm lý sống chết mặc bay, mặc cho đại họa mất nước đã cận kề.

Trung thành với chủ thuyết “Mác-Lê” sai lầm, chọn kẻ thù truyền kiếp Tàu làm “anh em, bạn tốt, láng giềng hữu nghị”, CSVN đưa dân tộc VN vào các cuộc chiến tranh đẫm máu làm tiêu hao nhân lực, vật lực, tài lực của đất nước. Họ đã không làm tròn trách nhiệm trước lịch sử, không thể bảo vệ được tổ quốc Việt nam, đơn giản chỉ vì tổ quốc của họ là “tổ quốc xã hội chủ nghĩa”, thế giới họ nhắm tới xây dựng là “thế giới đại đồng”. Họ cũng không quan tâm đến việc bảo tồn văn hóa dân tộc, và hậu quả tất yếu của việc này là người dân Việt đang bị Hán hóa nhanh chóng.

Cách mạng của người CSVN là cách mạng XHCN, nên chỉ Đảng CSVN là kẻ thủ lợi; đất nước và dân tộc VN phải gánh chịu mọi hệ quả. Hãy nhìn sang Nhật Bản, từ đầu thế kỷ 17 đến giữa thế kỷ 19, Nhật từng là một nước khép kín, thủ cựu; nhưng chỉ với cuộc Cách Mạng Tân Thời của Minh Trị Thiên Hoàng kéo dài 44 năm (1868 đến 1912), nước Nhật đã thay đổi, và trở thành một nước tiên bộ mọi mặt, khiến cả thế giới nể phục. CSVN cũng làm cách mạng, nhưng không phải vì đất nước, vì dân tộc; nên đã đưa đất nước vào tuyệt lộ, khiến Việt Nam ngày nay đang có nguy cơ mất nước vào tay Tàu Cộng.

Thời chiến tranh Việt Nam, tại miền Bắc, mọi tin tức bị bung bít rất kỹ, nên người dân không biết được sự thật. Ngày nay, những sự thật này không còn che giấu được nữa, nên nhiều người VN trong nước đã thấy được những điều người CS nói, và những gì họ làm hoàn toàn khác nhau; niềm tin của họ vào Đảng CSVN không còn nữa. Trừ thiểu số vài triệu đảng viên, nhiều công dân Việt Nam đã lên tiếng vạch trần sự gian trá của Đảng CSVN, vẫn tự hào là “người tổ chức mọi thắng lợi”, là có “tài lãnh đạo tài tình”. Mặt nạ của Đảng rơi xuống, người dân ý thức được Đảng đã giành độc quyền cai trị đất nước; nhưng đã phản bội tổ quốc và dân tộc Việt Nam.

Vì dối trá, lừa bịp cả nước suốt 71 năm dài, nên ngày nay Đảng CSVN rất sợ người dân vùng lên hỏi tội bán nước, buôn dân của họ. Nỗi sợ này khiến họ trở thành điên cuồng bắt bớ, bỏ tù rất nhiều người: người dân đi biểu tình chống Tàu xâm lược, dân oan đi khiếu kiện, các vị lãnh đạo tinh thần đòi tự do tôn giáo, các nhà báo đòi tự do, dân chủ...

Hình ảnh nước Việt Nam Cộng Hòa tại miền Nam Việt Nam, đối thủ của Đảng CSVN trong thời chiến, không hề mờ nhạt trong ký ức của người Việt tỵ nạn cộng sản tại hải ngoại, cũng như trong ký ức của người dân Việt trong nước. Tại Hoa Kỳ, suốt từ năm 2002 cho đến 2016, người Việt Tỵ Nạn cộng sản không ngừng tranh đấu để các nghị quyết vinh danh cờ vàng ba sọc đỏ của VNCH, được ban hành. Những người trẻ trong nước, sinh sau 1975,

chưa hề sống dưới chế độ VNCH, nhờ tìm hiểu, đã biết được sự thật về một chế độ tốt đẹp đã từng hiện hữu tại miền Nam VN trước 1975.

Thanh niên Nguyễn Viết Dũng (NVD) sinh năm 1986 tại Nghệ An, là một học sinh xuất sắc thời trung học, đã thi đậu vào Đại Học Bách Khoa Hà Nội, khoa công nghệ thông tin, nhưng bị đuổi học năm 2006, với lý do “lợi dụng biểu tình chống Trung quốc để tuyên truyền bôi xấu chế độ”. Anh đã từng treo lá cờ vàng ba sọc đỏ của VNCH trên nóc nhà. Ngày 12-4-2015, anh tham gia biểu tình bảo vệ cây xanh tại Hà Nội, mặc áo khoác quân phục VNCH, nên bị bắt và nhận án tù 15 tháng, với tội danh “phá rối trật tự công cộng”. Ngày ra tù Nguyễn Viết Dũng bước ra khỏi nhà tù với huy hiệu cờ vàng trên áo; cánh tay anh có xăm chữ “Sát Cộng”, và chữ “Governments should be afraid of their people” (chính phủ phải sợ người dân). Đây là tấm gương sáng về lòng can đảm của một thanh niên yêu nước, xứng đáng cho tuổi trẻ Việt Nam noi theo.

Một tấm gương sáng khác về tính lương thiện, và lòng can đảm là anh Đặng Chí Hùng (ĐCH). Anh xuất thân từ một gia đình có cha mẹ là đảng viên CS. Tuy được giáo dục trong cái nôi CS, ĐCH đã không bị tuyên truyền bởi giáo điều CS; anh nghiên cứu các tài liệu về Đảng CSVN, về chế độ VNCH tại miền Nam VN, về những anh hùng trong Quân Lực VNCH. Tìm biết được những sự thật đã bị Đảng CSVN che giấu, anh can đảm viết ra các sự thật này. Theo ĐCH, nền cộng hòa của miền Nam Việt Nam xứng đáng là mô hình dân chủ cho cả nước noi theo; lá cờ vàng ba sọc đỏ mới là lá cờ của dân tộc Việt Nam; và quân đội VNCH mới là quân đội anh hùng, sẵn sàng hy sinh để bảo vệ tổ quốc.

Kết luận:

Thời gian 41 năm là quá đủ để người Việt xét “công” và “tội” của Đảng cộng sản Việt Nam. Đảng CSVN, xưa nay chỉ dùng chiêu bài, bánh vẽ để lừa dối người dân Việt; chỉ hứa mà không bao giờ thực hiện lời hứa; nói là “bảo vệ tổ quốc” nhưng bán đất, bán biển, bán tài nguyên của nước Việt cho ngoại bang; nói là “hiếu với dân” nhưng đem bán dân làm nô lệ ở nước ngoài... Ngày nay Đảng CSVN hiện nguyên hình là “lũ phản quốc”.

Muốn tìm ra con đường cứu nước, người Việt trong và ngoài nước cần đoàn kết lại, sáng suốt nhận định đúng sai, phân biệt bạn thù; quan tâm nhiều hơn đến các vấn đề của cộng đồng; giúp đỡ cụ thể hơn cho những người đang dần thân tranh đấu chống Cộng; dành nhiều thì giờ hơn cho việc giáo dục thế hệ trẻ để có người kế tục sự nghiệp. Cuộc tranh đấu Quốc-Cộng chưa chấm dứt; các chiến sĩ VNCH tuy sức tàn, lực kiệt vẫn chưa ngừng tranh đấu; các thanh niên đầy nhiệt huyết trong và ngoài nước vẫn tiếp tục tranh đấu vì lý tưởng dân chủ, tự do. Chúng ta cần kiên trì, không bỏ cuộc; hồn thiêng sông núi, và anh linh các anh hùng dân tộc sẽ giúp dân tộc Việt giành chiến thắng cuối cùng. Một viên chức ngoại giao người Đức, khi đi tham dự phiên tòa xử blogger Nguyễn Hữu Vinh (Anh Ba Sàm), đã tâm sự “Chúng tôi luôn hỗ trợ cho các bạn, nhưng các bạn phải tự làm lấy công việc của mình”. Phần thưởng quý giá dân chủ, tự do chỉ được dành cho những người biết giá trị của nó, và biết hy sinh vì nó.

Ngày Quốc Hận 30-4 năm nay đã gần kề, người Việt Tỵ Nạn cộng sản cùng thấp nén hương tưởng niệm những người con nước Việt đã ngã xuống để bảo vệ lý tưởng dân chủ, tự do. Người Việt Nam đang sống lưu vong trên thế giới, và người Việt Nam trong nước đang sống “kiếp lưu vong” trên chính quê hương mình, cùng đoàn kết lại để tranh đấu cho một Việt Nam độc lập, dân chủ, tự do. Giấc mơ này chỉ thành hiện thực khi Đảng cộng sản Việt Nam không còn nắm quyền cai trị đất nước.

Nguyễn Quốc Đống, Cựu SVSQ K13/TVBQGVN
Ngày 18 tháng 4, 2016

Nguồn: Internet E-mail by Nguyễn Quốc Đống chuyển

Đăng ngày Thứ Sáu, April 21, 2016
Ban Kỹ Thuật Khóa 10A-72/SQTĐ/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH